

Christoph Martin Burchard

Programma Funebre, quo Rector Academiæ Rostochiensis Christoph. Martinus Burchardus ... Funus Viri ... Domini Joh. Joachimi Weidneri, S. Theolog. Doctoris ... Die XVII. Octobris Anno MDCCXXXII. placide exstincti, Civibus Academicis indicit, & ut crastina luce, Die XXX. Octobris Ultimos Honores ... Frequenti Comitatu exhibeant Cives Academicos ... invitat

Rostochii: Typis Johannis Jacobi Adleri, [1732]

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn1799335925>

Druck Freier Zugang

Circa 80 Rostocker Philanthrop. Programme,
meist Festschälle in vorliegenden bürgerl. Familien besitz.

(Zinsv. u. d. nobilitierten Familien:

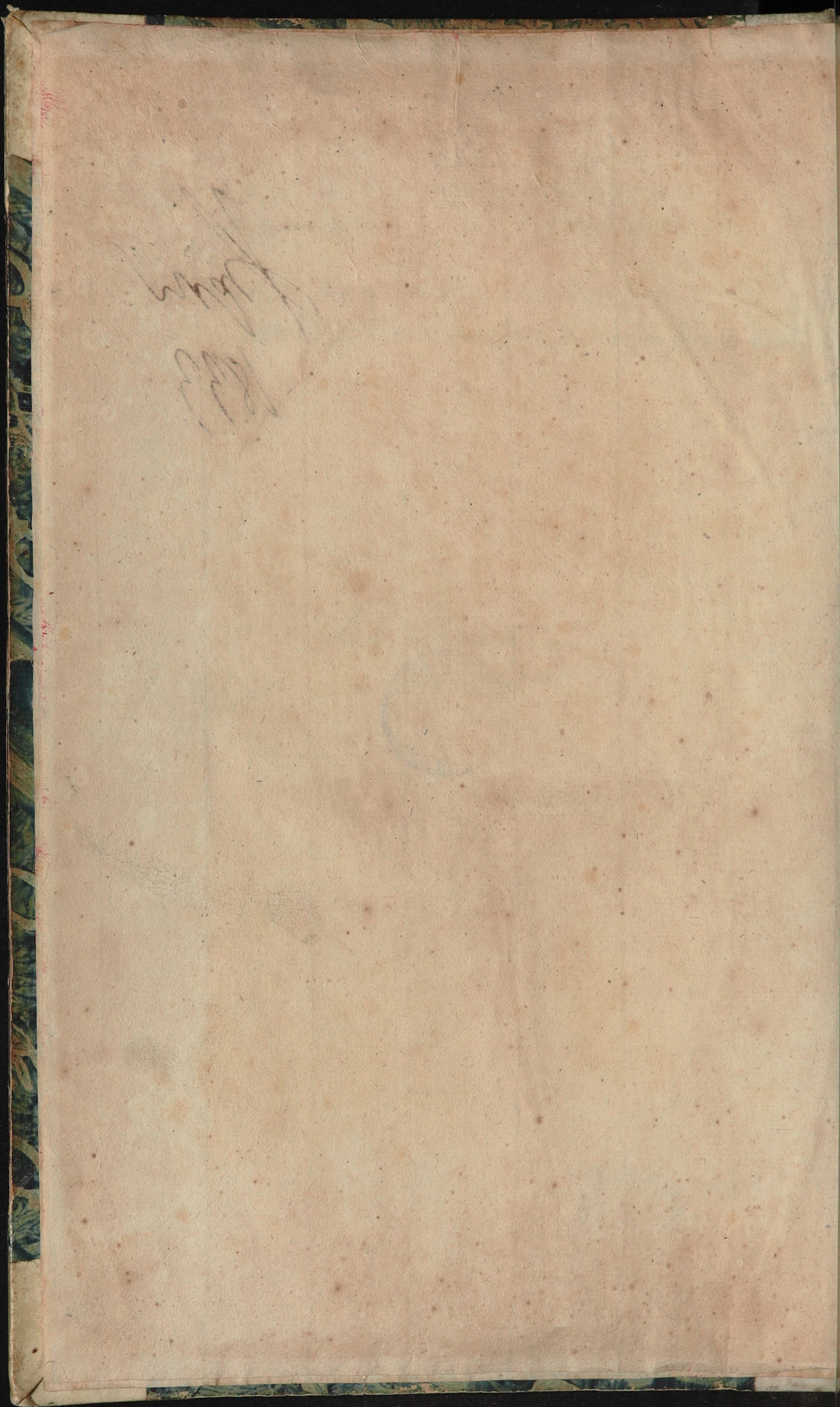
Nettelbladt, Preen, Quistorp, Schoepffer, Schuckmann)
u. a.

82 Stücke

Mk1b Gen - 40
2/3 II

9
H. v. W.
1833

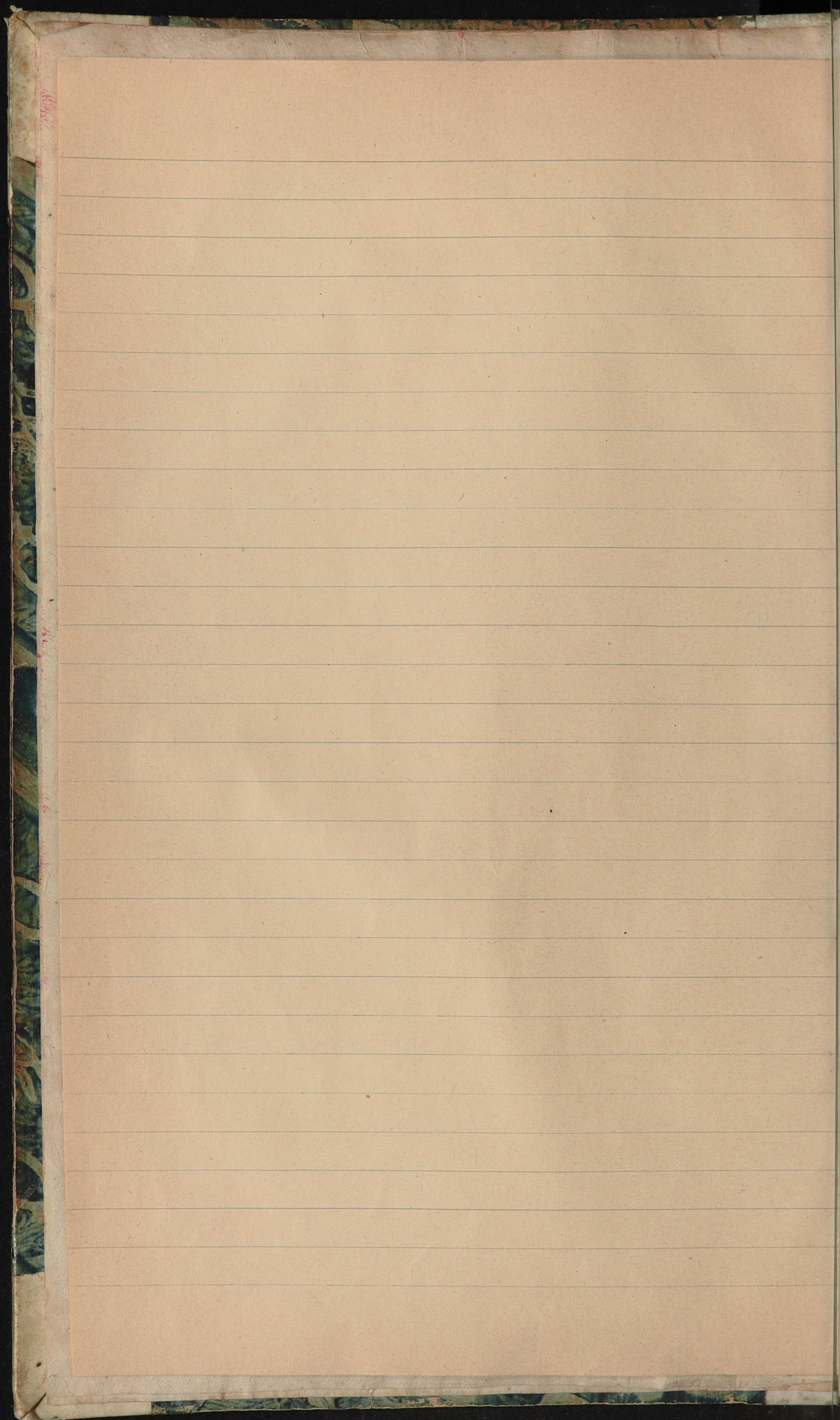
Leichenprogramme, alphabetisch geordnet
nach d. Namen d. gefeierten Person, nebst Sterbejahr.

L — Z

1. Quistorp, Anna Christina, geb. Lenthe. 1753
- 2/3. Luger, Johann Georg. 1748.
4. — — — (Vater). 1751.
5. Mantzel, Kaspar. 1735.
6. — , Maria Justine Margarete. 1742.
7. Schweder, Margarethe, geb. Meyer. 1728.
8. Meusling, Catharina Margareta verh. Pries. 1733.
9. Michelsen, Andreas. 1730.
10. Becker, Catharina Elisabeth, geb. Michelsen. 1744.
11. Michelsen, Christoph Andreas. 1746.
- 12/13. Jaddel, Isabe Dorothea, geb. Michelsen. 1745.
14. Müller, Karl Ludwig. 1761.
15. Nettelblatt, Heinrich [Vater] 1735.
- 16/17. — — [Sohn] 1761.
18. Neucranz, Anna Margareta. 1726
19. Niehenck, Joh. Balthasar. 1738.
20. Niemann, Johann. 1746.
21. — , Michael. 1729.
22. Oerthling, Joachim Felix. 1745
23. Meyer, Anna Maria, geb. Pauli. 1738.
- 24/25. Engelsen, Maria, geb. Pauken. 1738.
26. Petersen, Johann Christian. 1766.
27. Prehn, Wilhelm. 1751.
- 28/29. Pries, Joachim Heinrich. 1763.
30. Quistorp, Hugo Theodor. 1732.
- 31/32. — , Johann Jakob. 1767.
33. — , Lorenz Gottfried. 1743.
34. — , Johannes Christian. 1722.

35. Rassow, Julius Friedrich. 1740
36. Redeker, Heinrich Rudolf. 1716.
37. Richter, David. 1753.
38. Danckwarth, Catharina Emerentia geb. Schaeffer. 1737.
- 39/40. Schaper, Johann Ernst. 1721
41. Scheffel, Heinrich Gustav. 1738.
- 42/43. Schmidt, Jonas. 1745.
- 44/45. Schoepffer, Johann Joachim. 1719.
46. Schuckmann, Heinrich. 1706.
47. Dörcks, Margaretha, geb. Schuckmann. 1731.
48. Schmidt, Isabe Margaretha, geb. Schwabe. 1743.
49. Zeidler, Anna Emerentia, geb. Schwartz. 1729.
50. Senst, Agneta Sophie, 1729.
51. — Hermann Peter. 1728.
- 52/53. Sibeth, Karl. 1734.
54. Sivers, Jakob. 1729.
55. Luger, Christine Elisabeth, geb. Spalding. 1746.
56. Spalding, Johann David. 1757.
57. — Thomas. 1743.
58. Burgmann, Anna Christina, geb. Stein. 1773.
59. Stein, Walthier. 1739.
60. Stever, Johann Kaspar. 1729.
61. — , Johann Valentin. 1755.
62. — , Theodor Matthens. 1735.
63. Stieber, Georg Friedrich. 1755.
64. Wetken, Catharina Margareta, geb. Stindt. 1743.
65. Stolte, Christian Rudolf. 1680-1731.
66. — — — 1711-1736.
Heinrich Christian. 1715-1736.
67. — , Peter. 1733.
68. Töppel, Margareta Catharina, verh. Oldenburg. 1774.

69. Verpoorten, Theodor. 1728.
70. Weiß, Margaretha Agnes, geb. von Heidenkopf. 1726.
71. Weidner, Johann Joachim. 1732.
72. Weiß, Gottfried. 1697.
73. Wetken, Johann Georg. 1716.
74. Wilde, Joachim. 1737.
75. Weidner, Johann Joachim. 1732.
76. Barnstorff, Anna Margaretha, geb. Willebrand. 1724.
77. Willebrand, Martin Albert. 1746.
78. Stein, Anna Dorothea, geb. Wolff. 1744.
79. Wolfraath, Dietrich Samuel. 1753.
80. Wulf, Catharina Margareta, verh. Stein. 1734.
81. Zaidler, Johannes. 1727.
82. Zinck, Johannes. 1732.

PROGRAMMA FUNEBRE,

^{quo}
RECTOR

ACADEMIÆ ROSTOCHIENSIS

CHRISTOPH. MARTINUS
BURCHARDUS,

Med. Doct. & Profess. Publ. Ordinarius,
Facultatis Suae Decanus,

F U N U S

VIRI SUMME REVERENDI EXCELLENTIS-
SIMI AMPLISSIMI DOCTISSIMIQUE

DOMINI

JOH. JOACHIMI
WEIDNERI,

S. Theolog. Doctoris ac Professoris Celeberimi,
Fcultatis Suae Senioris, Reverendi Ministerii Rosto-
chiensis Directoris Gravissimi, ac Pastoris ad Aedem
Marianam Fidissimi & longe
Meritissimi,

Die XVII. Octobris Anno MDCCXXXII.
^{placide extincti,}

CIVIBUS ACADEMICIS
^{indicit,}

&

ut crastina luce, Die XXX. Octobris

Ultimos Honores, quos Memoriae Viri, de Academia,
de Ecclesia Lutherana, & nobis omnibus, optime meriti

FREQVENTI COMITATU
^{exhibeant}

CIVES ACADEMIOS O. O. HONORA-
TISSIMOS

ea qua par est humanitate invitat.

ROSTOCHII,

Typis JOHANNIS JACOBI ADLERI, SERENISS. PRINCIPIS
& ACAD. Typogr.

PROGRAMMA FUNEBRE
RECTOR
ACADEMIAE ROSTOCKENSIS
CHRISTOPH. MARTINUS
BURGHARDUS
Med. Doct. & Prof. Publ. Ordinarius
Facultatis Sue Decanus
FUNUS
VIRI SUMME REVERENDI EXCELLENTIS
SIMI AMPLISSIMI DOCTISSIMIQUE
DOMINI
JOH. JOACHIMI
WEIDNERI

S. Theolog. Doctoris ac Professoris Celebrissimi
Facultatis Sue Senioris, Reverendi Ministri Rostockensis
Directoris Gravissimi ac Pastoris ad Aedem
Mariam Fidei & longae

Meritissimi,
Die XVII. Octobris Anno MDCCXXII.

CIVIBUS ACADEMICIS

indicit,

&

ut crassius luce, Die XXX. Octobris
Ultimos Honores, quos Memorix Viri de Academia
et Societate Funeraria, de nobis omnibus, optime meriti

ERGOVENTI COMITATU

exhibeant

CIVES ACADEMICOS O. O. HONORA-

TISSIMOS

et per hoc honorantur invitae

ROSTOCKII

Typis JOHANNIS JACOBI ADELII, SENIORIS, PRINCIPIS
& ACAD. Typogr.

Unquam turbato [magis animo ad Imperium Academicum accessi, *CIVES OPTIMI, SVAVISSIMI!* quam hoc ipso tempore, quo vix aliud tragicis casib9 adeo fecundum, ita ut alii mox præcederent illud, alii instarent metuendi. Nondum confederant fluctus, quos in animo nostro excitaverat mors *Per Illustris DN. KLEINII*, Viri, meritorum amplitudine & gloria incomparabilis;

qui, ut quondam ornamentum Academiae nostræ, sic postea columnen fuit, aut potius Protector, ac perpetuus Studiorum Fautor. Nondum tristes exuvias efferre, & iusta ipsis persolvere concessum erat, cum alio casu funesto affligimur, non ob Civis, cui obtigit, magnitudinem memorabili, sed ob atrociam suam tristi, ac maxime defiendo. Periit namque, infesto ferro, per media viscera adacto, juvenis, in flore ætatis, & cum ipso sanguine Animam effudit. Hisce curis, quæ in posterum exantlandæ, me potissimum manent, distractum animum, novum calamitatis genus occupat: quem enim ante sesquiannum, aut quod excurrit, subito viribus fractis, à pristina alacritate declinantem, & huc usque cum valetudine dubia colluctantem observavimus, *Summe Reverendum WEIDNERUM*, febre correptum nunciatur, ardente biliosa; morbo junioribus sæpenumero fatali, adeoque in senili corpore, & morbis jam afflicto, multo magis metuendo. Nec vanas fuisse nostras curas, tristis confirmavit eventus: Circa vespèram enim illius diei, quo Rectorale officium susceperam,

A 2

ex

ex inopinato accedens sputum cruentum, tantum ea nocte cepit aug-
menti, ut postero mane, viribus exsolutus, animam ageret, eamque
cum purpureo latice redderet Creatori. Ut autem iste dies nobis
rapuit Magnum Academiae Doctorem, sic praecedens morte praema-
tura funestus extitit Consultiss. GEORG. WILH. KOEPKENIO.
Jur. U. Doctori & Advocato Consistorii Famigeratissimo. Tot ergo
calamitatibus circa initium Regiminis Academici circumventus, an
meliora in posterum fata Heliconi Nostro prostant, an haec ipsa, quae
mox experti sumus, tanquam praesagia malorum, nobis adhuc immi-
nentium, interpretanda sint, spem inter, metumque, dubius animus
haeret. Jam satis Pater, Optime, Maxime, jam satis ærumnarum est:
non extirpabis vineam, quam Tua manu plantasti; non nobiscum ages
secundum justam Tuam vindictam, sed aliquem, pro consuetudine
Tua, misericordiae concedes locum; Non imputabis nobis nupere
profusum sanguinem, ad cujus effusionem nihil sumus cooperati.
Non removebis à nobis, sicut per Prophetam comminatus es, Do-
centes; nec introduces famem Verbi Divini; Non obvertes nobis
vultum leoninum, sicut olim Ephraimo, sed benigni Patris instar,
quae deliquimus, condonabis. Vestra res agitur, Cives; Vestrum est,
advertere ad opera DEI, & occulta judicia: Jacturam namque feci-
mus nupere irreparabilem, postquam nobis ereptus est Summus
Theologus, Magnus Academiae Doctor, & verae Religionis Hypera-
spistes. Certe quemadmodum olim Davides lugebat Abnerum, di-
cendo; an nescitis, Principem, ac Magnum Virum cecidisse in Popu-
lo? sic jure quærere possumus, an nescitis, Cives, Magnum ceci-
disse WEIDNERUM? cujus parem an proxima viderint tempora,
an futura æqualem habitura sint, dubium est maximum. Desiderat
sane Academia Doctorem insignem & fidum; Ecclesia strenuum pu-
rioris Evangelicae Doctrinae propugnatorem; concreditus Eccle-
siasticus cœtus verbi Divini Praeconem facundum, ac indefessum;
miseri & egeni evergetam, & liberalem suorum bonorum dispen-
satorem; quippe quae non sibi ac suis reservabat, sed abunde
distribuerebat, opum cœlestium cupidus, mundanarum contemptor.
Desideramus denique nos omnes Collegam, æstimatissimum, dile-
ctissimum, amicum sincerum, amantissimum. Itaque dum fidos fu-
os Ministros, ad se avocat DEUS, contremiscere merito debemus, &
serio advertere, annon forte lumen Evangelii ex nostris terris peni-
tus remove vellet, aut certe fanaticis deliriis illud obscurare. Do-
leamus ergo hunc casum, Cives, & ne ulterius vindictam suam in
nos exercent, ac reliquos rapiat; Sinceræ Doctrinae Vindices, serio ef-
flagitemus. Speramus etiam illud ab ipsius misericordia, & nobis non
defuturos ad mundi usque finem, Verbi Divini Ministros, Doctores,
ac strenuos Propugnatores, confidimus. Interim justo nostro indulgea-
mus dolori, & flebili luctu, ac lachryimis prosequamur nostrum
WEIDNERUM. Cujus, Viri vitam, fata, ac dotes, dum
exponere aggredior, vereor, ut omnibus satisfaciam. Qui
enim nullum cum WEIDNERO nostro habuere commercium, mo-
do forte judicabunt minus genuinum, & plus dare amicitiae, ac con-
suetudini, quae à tot annis inter nos intercessit, quam veritati; isti
vere

quibus plenius fuit perspectus, humilitatem orationis accusabunt, quod ista eminentibus Viri virtutibus minus respondeat. Et primum quidem non à me amolior, potius honori duco, quod mihi inter amicos locum concedere fuerit dignatus: Verum eo ipso magis idoneus ero testis, cum non auditu ad me perlata, sed experta scribam. Alterum ergo solummodo doleo, me non satis dignum esse virtutum WEIDNERI præconem, non enim verba suppetunt, quæ divinum animum iuste satis exprimant. Non tamen propterea desistendum ab egregio conatu, nec reticendæ laudes, de mortuo debitæ, etiamsi omnes perfecte persequi, difficillimum, imò forte impossibile fuerit. Præterquam enim, quod memoriæ Magnorum Virorum hoc debeamus vectigal, ne oblivioni tradantur, quæ domi, quæ foris peregere; etiam multum utilitatis affert, vitam Præcipuorum Virorum, & res præclare ab ipsis gestas intueri; cum maiorem hæc exempla vim ac incitamentum habeant, quam morum præcepta, ut & alii ad ista se conforment, & vitam ac mores instituunt imitari.

Natus autem est WEIDNERUS Noster in hac ipsa Musarum sede, Die XI. Aug. Anni cīōdclxxii. adeoque, quod jam Hippocrates noster inter requisita futuræ eruditionis ponit, natale solum habuit, studiis aptissimum. Patrem veneratus est Virum Nobilissimum ac Spectatæ probitatis, HANS JOACHIMUM WEIDNERUM, Senatorem olim in fortalicio Demminensi ad Penam fluvium sito; postea Hospitali Rostochiensī, quod Aedi Spiritus S. accumbit, Præfectum, ac tandem Coenobii Piarum Monialium ad Templum S. Crucis, Præpositum dexterrimum & optime meritum. Matrem vero exosculatus est, Matronam, omni virtutum genere ac morum probitate abunde ornatam, & quod primum est, pietate, constantia, ac summa in Deum fiducia, maxime conspicuam ac venerabilem, CLARAM MARIAM NEUKRANZIAM: quam, quod diu superstitem, venerari sibi liceret, toties gaudere solebat, ita ut, pro consueta sua modestia, fortunas suas omnes plus adscriberet maternæ pietati, ac seriis præciis, quam propriæ virtuti. Cum autem jam in prima adolescentia patrem amitteret, DEUS iacturæ huic prospexit, vitricum, aut potius novum parentem, ipsi concedendo, Virum Nobilissimum ac Spectatissimum NICOLAUM OKELIUM, itidem Præfectum Hospitalis meritissimum, qui nihil, quod ad formandum WEIDNERI Nostri animum faceret, neglexit. Avus paternus fuit Vir Generosus, & animo ac manu strenuus, Dominus HANS SEBASTIANUS WEIDNERUS, Centurionis dignitate in bellis Germaniæ conspicuus ac fulgentissimus. Proavum nactus est Virum Generosissimum, & ob purioris Doctrinæ Evangelicæ cultum ac zelum, maxime memorabilem, Dominum HANS JACOBUM WEIDNERUM, quippe qui hæreditaria sede relicta, exulem agere maluit, quam conscientiæ suæ vim inferre, confirmatus magno exemplo Principis Viduæ Palatino-Neoburgensis, patrios lares, in Saxonia, repetentis. Hanc itaque sequitur: nec defuit coeptis fortuna; propter fidem namque & merita, Burgensi Præfectura recreatus est. Abavus ipsi contigit, Vir Generosus & maxime strenuus, DN. HANS WEIDNERUS, cui ob prudentiam militarem & perspectam in Dominum

B

fidem

fidem Arx & Prætorium Palatino-Neoburgicum fuit concreditum. Sic quoque & Atavus, Vir Generosus, & maxime strenuus Dominus SEBASTIANUS WEIDNERUS, militari Gloria ac Virtute insignis fuit, propterea inter Cæsareas copias quondam ad Chiliarchæ dignitatem evectus. Ex adeo Generosa prosapia originem ducens Noster, non magis degenerem vitam instituit; sed uti Majores manu & armis strenui, Nobilem reddidere Familiam, sic iste Literarum ornamentis primum eluxit, & animo linguaque potens, strenuum Religionis egit propugnatorem.

Materna quoque Linea virtutum non destituitur exemplis. Avus namque maternus, Vir plurimum Rev. ac Doctissimus M. JOH. NEUKRANZIUS, Minister exstitit Ecclesiæ Kirchwerderianæ, in agro Hamburgensi, longe Meritissimus: Cujus uxor, AGNESIA WUDRIANA, præter proprias virtutes, paternum decus Familiæ intulit, filia quippe Viri Summe Reverendi, Ampliff. & Doctiff. M. VALENTINI WUDRIANI, apud Gryphiswaldenses olim Hebrææ Linguae Professoris Celeberrimi; quem tamen postmodum ad se pertraxit Vidua Ducis Pomeraniæ, ut Concionatorem Aulicum ageret; exinde vero Præposituræ Dioceseos Demminensis admotum, tandem Hamburgenses ad se avocarunt, ut Pastorem Petrinæ Ecclesiæ præficerent; cui etiam officio ad vitæ usque finem præfuit, non solum insigni pietatis exemplo, sed etiam variis Scriptis Celebris; inter quæ tractatus, qui inscribitur *Creutz-Schule*, potissimum eminet, & commendari meretur.

Proavus maternus fuit Vir apud Rostochienses Celebris, M. JOHANNES NEUKRANZIUS, Scholæ oppidanæ Collega, & deinceps Rector, optime de juventute meritus: cujus fratres, Medicinæ Doctores, magnam sibi in Arte Medendi apud Lubecenses, Rostochienses, ac Sundenses, compararunt famam.

Cum itaque tot virtutum documenta in utraque exstarent Familia, totidem quasi incitamenta habuit WEIDNERUS Noster, quæ animum, non nisi ad egregia natum, excitarent, ne inglorius famæ Majorum insideret, sed propria virtute se Nobilem redderet, ac immortale sibi pararet decus. Ut autem ab ovo rem ordiamur, Nomen in Sacro Lavacro obtinuit gentilitium fere, certe quam maxime Familiæ acceptum, HANS JOACHIM WEIDNER, quod tamen postquam Literis se addixerat, ad genium latinæ linguæ deflexit, & JOHANNEM scribere se maluit. Postquam recens natum Ecclesiæ Christianæ adscripserant amantissimi parentes, mature quoque, quamprimum ætas ferebat, Præceptoribus eum tradidere formandum, & quidem sub initium, privatis. Ast cum mox singularem in ipso experirentur indolem, aliquid excelsi spirantem, ita, ut nobili impetu raperetur in studia, nec minori facilitate apprehenderet à Præceptoribus tradita, quam felici memoria asservaret, mox eum in Scholam publicam introduxerunt, ulterius illic poliendum. Rectorem tunc in hac Schola agebat, multis meritis insignis, Vir admodum Reverendus atque Doctiff. Dn. M. GEORGIUS NIEHENCKIUS; qui ad Pastorum Ecclesiæ Marianæ vocatus, illum ipsum, quem olim formandum susceperat, Nostrium WEIDNERUM,

NERUM, postmodum Collegam habuit, & laborum in Sacro Ministerio Socium. Conrectoris vices vero sustinebat Vir plurimum Reverendus ac Doctiss. Dn. M. JACOBUS BURGMANNUS, postmodum Ecclesiæ ad S. Nicolaum Pastor, ac Professor Græcæ Linguæ Ordinarius, & itidem WEIDNERI Nostri, cum ad Theologicam Professionem eveheretur, Collega. Horum manuactione in literis humanioribus brevi adeo profecit adolescens, ut dubium sit, an magis laudanda Præceptorum fidelitas, an miranda magis insitus fervor & ingenii fertilitas. Ast cum tunc temporis amitteret Patrem indulgentissimum, & mater ad secunda transiret vota, missus est Noster ad Scholam Parchimensem, ut ad pedes federet Clarissimi WASMUTI, tunc Parchimensis, postea Anclamenfis, & tandem Gustroviensis Lycei Rectoris. Post hujus ergo discessum, Successorem Clarissimum SOMMERFELDIUM & JOHANNEM MOHNIUM, Conrectorem audivit, & tantos expertus est Studiorum successus, ut cum non amplius illic inveniret, quo ingenium, discendi avidum excoleret, decreverit ad Gymnasium Magdeburgicum se conferre, fama CUNOVII allectus, qui Rectoris munus tunc temporis dignissime explebat. Nec minori laude Conrectoris officio præerat PAT-TUS. Quantas ex Duumviris istis literarum collegerit fructus, vel exinde dignoscere licet, quod ipse satis maturus judicatus sit, cui Primariæ apud Magdeburgenses dignitatis Vir suos liberos committeret erudiendos. Et sane eo magis annisus est Noster, ut famam & discendo & docendo sibi acquireret, incitatus quippe meritis ac splendore Virorum, Prænobilissimi & Amplissimi DN. WUSCHENII, ex consobrina affinis, Reipubl. t. t. Consulis, & Consultissimi DN. PETRI NEUKRANZII, avunculi, t. t. Judicis ac Fori Præsidis, postmodum vero itidem Consulis Gravissimi. Magna namque ista Virtutum ac morum exempla, quæ in oculis semper habebat, & mirabatur, refricabant memoriam Majorum, & calcar addebant sponte currenti, ut eo audentior pergeret, & studiorum attingeret metam. Magdeburgo tandem abiens, variis quamvis fatis exercitus, animum inducit, invisere Academias, Lipsiensem, Jenensem, Erfurtanam, Wittebergensem ac Francofurtanam; quam intentionem etiam explevit, perlustratis simul variis aliis oppidis ac regionibus circumjacentibus, donec tandem Lubecam deveniens, humanitate ac mansuetudine M. ENOCHI SVANTENII, Poëseos quondam in hac Academia Professoris, t. t. Scholæ Lubecensis Rectoris, facile induci se pateretur, ibidem aliquandiu subsistere, & etiam ex hujus ore colligere sibi quosdam studiorum fructus.

Tot ergo adhibuit, in Illustrioribus Lyceis, cum laude labores, ut undique conquireret, quæ vel ornamento, vel usui essent futura. Nam quemadmodum Apes vernali tempore sollicita industria flores delibant, & optimum quodvis colligunt, in futurum hyemem sibi prospicientes, ut frigus famemque evitent; sic ineptum judicavit WEIDNERUS, Academicis altioribus studiis animum prius applicare, quam iis, quæ ad ornamentum faciunt, literis humanioribus, & sine quibus ista nec tractari, nec intelligi possunt, abunde esset instructus, adeoque Anno MDCLXXXIX, Academiam Patriam demum salu-

tare, & nomen dare Musis nostris instituit. Addixit autem suam
 diligentiam potissimum Trium viris istis, Summe Reverendis, Ex-
 cellentissimis, atque Doctissimis, Dn. SIMONI HENNINGIO, D. AN-
 DREÆ DANIELI HABICHHORSTIO, & D. CHRISTOPHORO
 SCHOMERO, quorum primum, Archidiaconum, & postea Pastorem
 ad ædem Jacobeam, S. Theologiæ Doctorem, in Philosophicis ac
 Theologicis audivit; Reliquos duos, S. Theologiæ Doctores, ac Pro-
 fessores, ac Consiliarios Consistoriales, in Theologia præeuntes ha-
 buit, nihilque intermisit, audiendo, quærendo, opponendo, ac deni-
 que respondendo, quo ingenium æque ac iudicium excoleret, &
 suam omnibus probaret industriam. Triennio sic laudabiliter ex-
 acto, Ephori spartam suscipit apud Selectissimam Juventutem, Viri
 Nobilissimi & Florentissimi, Dn. CHRISTIANI PETRI ENGELKE-
 NII, Prædii Jennevicensis Pensionarii, & Administratoris Ducalis
 Dexterrimi. Qua fide, qua assiduitate, hoc officium gesserit, & con-
 creditos sibi discipulos ad frugem duxerit, testatur ipse effectus. Si-
 quidem optimis præceptis innutriti, & postmodum ad altiora studia
 delati bini ENGELKENII Fratres, Viri Summe Reverendi, Am-
 plissimi atque Excellentissimi, ad Summum honoris, quod Ecclesia,
 quod Academia tribuit, fastigium evecti, S. Theologiæ Doctoris
 Gradum obtinere, & alter quidem Superintendentis Munere in Di-
 strictu Parchimensi, alter Professoris Theologiæ sparta exornati, ad-
 huc superstites, & ut diu adhuc aura vitali fruuntur, ac salvi læti-
 que rebus suis præsent, Numen Summum serio veneramur. Post
 quadriennium, quod aliis inserviando consumpserat WEIDNERUS,
 Anno MDCCXCVI. ad Musas Rostochienses revertitur, ut etiam sibi
 suisque fortunis consulere; & cum nullum non lapidem moveret,
 ut quotidie novos colligeret eruditionis fructus, Facultas Philoso-
 phica non dubitavit, hoc ipso anno, Decano JOHANNI GOTTLIEB
 MOLLERO, t. t. Græcæ Linguae Professore, postea S. Theologiæ Do-
 ctore, & apud Dantiscanos Philosophiæ Primæ Prof. Magisterii Gra-
 dum ipsi, tanquam perspectæ sedulitatis ac eruditionis præmium,
 inter XXVII. alios Magisterii Candidatos, solenniter conferre. Quo
 novo honoris Titulo tantum abfuit, ut inglorius turgere voluerit,
 quin potius omnibus modis contenderit, talia edere specimina, quæ
 se dignum testarentur hac prærogativâ, apertis eum in finem variis
 Collegiis, Logicis, Ethicis, Politicis, Geographicis, ac Metaphysicis.
 Disputationes quoque, ipse Præses, habuit varias, in quibus tantam
 dicendi promptitudinem, eruditionem, ac humanitatem ostendit, ut
 omnium sibi facile allexerit applausum. Quamvis autem tot con-
 catenatos haberet labores, qui totum hominem alias occupant, non
 tamen vastum WEIDNERI ingenium, hisce cancellis includi se pa-
 tiebatur, ut non latius excurreret, & spatiosos Theologiæ, cum
 Theticæ, tum Polemicæ, campos pervagaretur: quapropter etiam
 à Rever. Facultate Theologica facile Licentiam obtinuit, aliquoties
 sub Præsidio Viri Summe Rev. D. HABICHHORSTII, disputationes
 instituere, de Domino super nube levi equitante, & Aegyptum intrante ex
 Esaia Cap. XIX. v. 1. seq. Præterquam autem quod Academicis Stu-
 diis & exercitationibus solerter invigilaret, non defuit quoque suas
 experiri

experiri vires in suggestu sacro; & ostendere; quantum valeat in
 Homileticis, nec difficile sibi esse, Auditoribus instillare Theologi-
 am Practicam. Cum enim miram possideret facundiam, eamque arte
 excultam, ex summa oris ac morum suavitate conditam, quælibet,
 quæ meditatus erat, tanta dicendi vi & efficacia proferebat, ut non
 tantum aures, sed & corda feriret, & quicquid vellet, facile persua-
 deret. Acceptus ergo omnibus, & undique expetitus, imo An. ciccxcixcix.
 sponte invitatus, ut Pastorum Bockholtensem ac Russovianum am-
 biret, & se audiendum ac videndum auditoribus præberet, obtem-
 peravit equidem, sed voti sui compos factus non est; Numine Summo,
 quod eventus probavit, renuente, quod eum maioribus, ac gravio-
 ribus laboribus exantlandis destinaverat. Nam eodem anno, primum
 Ecclesiæ Jacobæ præsentatus; mox etiam Marianæ, ad Diaconatum
 vacantem, hunc ultimum communibus suffragiis obtinuit, Mense Ju-
 lio introductus, ac Sacro Ordini adscriptus. Ex quo tempore tanto-
 pere consueta sua dicendi suavitate, ac morum gratia, hanc spartam
 ornavit, ut ab omnibus magni æstimaretur WEIDNERUS: Impri-
 mis suis concionibus catecheticis, quas singulari humanitate, alacri-
 tate, ac perspicuitate, instituebat, tam innumerabilem auditorum nu-
 merum alliciebat, ut Mariana Ecclesia vix sufficeret multitudini, cer-
 te commodas satis sedes non omnibus subministrare valeret: qui
 communis omnium applausus non parum auctus est, postquam Biblio-
 rum usum primus introduxit, ut & auditorium ad majorem excita-
 retur attentionem, & Sacer Codex magis familiaris redderetur omni-
 bus ac singulis. Quamvis autem tanta assiduitate sacris hisce curis
 se addiceret, non tamen istæ WEIDNERUM nostrum ita occupa-
 bant, ut propterea Academica studia negligere cogeretur; testantur
 id, qui quondam ipsius Auditores, frequentes tunc temporis Collegiis,
 cum Philosophicis, tum Theologicis, interfuerunt; testantur id Dispu-
 tationes, publice hic habitæ; testatur denique Dignitas Doctoralis,
 quam ipsi tanto laudum præconio contulit Facultas Theologica Ao.
cicccxvi. jam ante quadriennium, post examina rite peracta, ipsi de-
 stinatum, uti Summe Reverendus GRUNEBERGIUS in Program-
 mate Inaugurali fatetur. Quibus indefessis laboribus etiam hanc sibi
 apud Magistratum Urbicum conciliavit gratiam, ut per Senatusconsul-
 tum Professionem Philosophicam ipsi decernerent, quamprimum va-
 cans locus contingeret; & ut huic decreto sua constaret autoritas,
 consuetis illud inscriptum est Diariis. Non autem in Patria tantum-
 modo cognitus, sed etiam apud externos famam sibi peperit WEID-
 NERUS. Nam & Wismarienses, postquam per aliquot Viros Am-
 plissimos, huc deputatos, eum audierant, pellicere ipsum ad se annisi
 sunt; & postmodum Gothoburgenses Pastorum Ecclesiæ Germani-
 cæ ipsi obtulerunt: quod munus, cum æque, ac antea Wismariense,
 Auditorii sui rogatu ac amore impulsus, modeste declinaret, post-
 modum in Virum Summe Rever. Ampliff. Doctiff. NIEHENCKIUM,
 est devolutum, qui etiam adhuc dum illud curat, magno virtutum ac
 doctrinæ exemplo.

Sedecim annis tanto omnium applausu Diaconi officio vaca-
 verat Noster, cum Anno cicccxv. unanimi Auditorum consensu,

C

electus

electus, vacantem, post mortem NIEHENCKII Patris, Pastorum Ecclesiæ Marianæ, suscipere: mox etiam sequentis Anni, Mense Januario, Professione Theologica ornatus, & post habitam pro loco Orationem: *De horrenda Fanaticismi Gangræna*, in Concilium ac Facultatem suam receptus. Hæc nova Dignitatis accessio, nihil in nostro WEIDNERO mutavit, sed eandem quam olim servans comitatem, morum elegantiam, & effabilitatem, omnibus gratus erat, & acceptus. A consueta autem diligentia tantum abfuit, ut quicquam remitteret, quin potius cum ipsa ætate illam intendere videretur, ita ut, si quis exactum instituat laborum, ab ipso intra hos sedecim annos peractorum, examen, superare eos vires humanas facile confiteatur; Præterquam enim, quod tot actus disputatorios habuerit, quorum amplissimum recensum instituet, Vir Summe Rev. & Excell. Dn. D. ENGELCKENIUS, Facultatis Theologiæ Decanus Spectatissimus, Collega & Amicus Noster longe æstumatissimus, neque Collegia, neque Cathedram sacram neglexit unquam, adeo ut, quamquam interdum, imprimis circa festum Paschatis, intra XIV. dies, Pastori competat octo vicibus sermonem pro Concione habere, tamen, etiamsi rogatus ab amicis & auditoribus suis, religioni sibi duceret, Studioso cuidam, ut alias moris est, suam committere spartam; Præterito tamen Mense Septembris, ob summam virium prostrationem, penitus ab officio vacare fuit coactus: quod tamen adeo ægre ipse tulit, ut sæpius à Summo Numine beatam potius ἀνάλυσιν efflagitaret, quam ut diu, inutilis, traheret vitam. Tantus ardor laborum, tantum aliis inserviendi fuit studium. Certe quod plerisque mortalium impossibile est, aut esse videtur, ut tot labores, simul expediendos suscipiant, id Noster summa alacritate peragebat. In recenti vobis memoria erit, Cives Dilectissimi, cum contra Regentium disputaret, eum per tot hebdomades, continuasse hoc negotium, ita ut die Mercurii, post habitam ex Cathedra Sacra orationem, se statim ad Academicam conferret, & actum institueret disputatorium, nihil animo infractus, etsi vires corporis jam detritæ, labantem sanitatem vix amplius sustinerent. Verum ad specialia descendere non opus erit, cum hunc laborem sibi reservaverit, laudatus modo Dn. D. ENGELCKENIUS.

Non possumus tamen silentio involvere, eum tribus Promotionibus præfuisse, quarum primam instituit Anno c100ccxxiii. cum Præ-Nobilissimo & Doctissimo Dn. KIEBUSCHIO, Baccalaureatum Theologiæ conferret. Secundum, Anno c100ccxxv. qua Virum Maxime-Venerabilem, & Celeberrimum, von SEELEN, Lycei Lubecensis Rectorem Dignissimum, Licentiatum Theologiæ creavit; ac denique tertiam, Anno c100ccxxx. in gratiam Viri Summe Rever. Amplissimi Doctissimique, Dn. KLUGII, habitam, ut Doctoris Theologiæ Dignitate eum ornaret. De laudibus horum Virorum hic nihil addo, cum nostro Elogio non egeant, propria sua virtute ac Eruitionis fama, dudum omnibus perspecti, ac longe Celebratissimi. Rectoralem Dignitatem tribus vicibus sustinuit, Anno nimirum c100ccxviii. c100ccxxiv. & c100ccxxx.

Senior Facultatis Theologiæ fuit, ab Anno c100ccxxi. post abitum

abitus nimirum Viri-Summe Rever. ac Generosi Dn. D. de KRAKE-VITZ, qui tunc temporis à S. Majestate Regia Svecica vocatus, Officium Superintendentis Generalis in Pomeraniæ Ducatu, ac Professoris Primarii, ac Procancellarii Perpetui Dignitatem, in Academia Gryphiswaldensi, amplectebatur.

Cum autem ex præcedentibus satis constet, WEIDNERUM nostrum nullos unquam subterfugisse labores, sed, alter quasi Hercules, pluribus exantlandis fuisse parem, sic novum onus in se suscepit, dum post mortem Viri-Summe Rev., Doctiss. & Ampliss. Dn. ZEIDLERI, S. Theol. Doctoris, & ad ædem Petrinam Pastoris, ac Directoris Ministerii Rostochiensis Gravissimi, Directoris quoque Munere ornaretur: Cui dignitati cum connexa sint adhuc alia onera, officium namque Scholarchæ, & Examina catechetica, singulis septimanis, die veneris instituenda, mirum est, quomodo omnibus satisfacere potuerit. Hæc tamen omnia peregit Beatus Noster, nihil propterea a consuetis remittens, imo graviora mente volvens & præcipiens, nisi Summo Numini placuisset eum subito ex hac ærumnosa vita ereptum, ad gloriosas beatorum transferre sedes, ut, post tot perpeffos labores, æterna frueretur felicitate.

Vidistis huc usque, Cives Svavissimi, WEIDNERI Vestri vitam, ac officia publica: interest vero, ut & domesticos inspiciamus penates, quænam hic expertus sit felicia aut tristia fata. Postquam ergo Diaconatum Marianum obtinuerat, fidissimam circumspiciens Thorii Sociam, nullam animo & genio suo magis dignam invenit, præter istam, quam olim, pietatis studio instructam, ipse formaverat, Præ-Nobilissimi ENGELKENII, Administratoris Jennevicensis, filiam natu majorem, SOPHIAM ELISABETHAM, Virginem lectissimam, & admodum liberalem, nullisque, quæ sexui sequiori competunt, ornamentis destitutam, nunc viduam luctuosissimam. Nec infœcundum hocce matrimonium fuit: Suscepit enim ex ipsa duas filias:

ANNAM MARIAM, &
MARIAM ELISABETHAM,

duosque filios,

JOHANNEM NICOLAUM, &
HENRICUM JOHANNEM PETRUM.

ex quibus tres priores matura nimis morte abreptos, acerbissime doluit; certe post tot annos, quoties illorum mentio fieret, ingemiscere solebat. Itaque, quem solum superstitem habebat, stemmatis sui surculum, eo magis sollicitè à teneris annis curabat, ut aliquando & Deo, & Patriæ inserviret, ac ornamento esset Generosæ prosapiæ, ex qua originem ducit. Destinaverat equidem eum Sacro Ordini, sed quoniam animus ipsius magis propendebat ad Jurisprudentiam, repugnare noluit ardori adolescentis, ne quid invitis Musis suscipere cogeretur. Et sane inter reliqua benignitatis divinæ documenta, etiam hanc agnoscebat, quod & morum suavitate, & eruditione indies eum magis efflorescere cerneret, ac post longinqua, in Galliam & Magnam Britanniam, itinera, salvum, & novis ornamentis auctum juvenem, sibi que redditum, læte amplecti posset.

Et ne quid deesset hic suæ felicitati, non sine voluptate observabat, animum Filii ad Jurisprudentiam Practicam proclivem, & propterea non in mora fuit, quo minus Advocatorum Ordini adscriberetur, sed lubens etiam consensit, ut, cum jam ante aliquot annos, priusquam iter Gallicanum susciperet, examen Facultatis sustinuisset, & Disputationes duas, alteram Inauguralem, sub Præsidio Consultissimi PETERSENII t. t. Doctoris ac Professoris Juris Celeberrimi, nunc Consulis hujus Urbis Amplissimi, alteram vero, ipse Præses mascule defendisset, expectatos diu Honores Doctorales adipisceretur. Itaque Ao. c. 10 DCC XXX. solenniter in Doctorem promotum Virum juvenem vidit, & lætatus est, Decano & Brabeuta, Viro mox nominato, Excellentissimo & Consultissimo, CHRISTIANO PETERSENIO.

His Honoribus ornatus Novus Doctor, futuram conjugem sibi elegit, virginem honestam, elegantissimam, omnibusque, quæ sexum sequiorem ornant, dotibus, abunde instructam, ANNAM MARGARETHAM MANEKENIAM Viri Prænobilissimi CHRISTOPHORI MANEKENII Administratoris Ducalis, ac Domini de grossen Schwarffe, filiam, secundo genitam, ex qua, cum circa medium præsentis anni suscepisset filiolum, JOHANNEM JOACHIMUM ULRICUM, non parum exinde recreatus est Beatus Noster; Nam, cum ob nutantem suam, & ruinam minitantem valetudinem, nullam amplius in istis, quibus olim delectatus erat, inveniret voluptatem, animo futura jam respiciente, serenare tamen frontem solebat, quoties præsentem intuebatur nepotulum, ita ut vix è conspectu eum dimoveri pateretur, & cunas interdum in Musæum afferri curaret. quo & dormientem haberet secum. Cum enim amantissimus esset erga omnes, & ne istos quidem odisse noverat, quos sibi intensos experiebatur, quis vitio verteret, quod proprium adamaverit sanguinem.

Nondum penitus perspectum habetis WEIDNERUM vestrum, Cives svavissimi, quæ enim huc usque commemoravimus, cum aliis forte habet communia: Inveniuntur enim plures, qui & eruditione, & ingenio pollent, ac pluribus negotiis expediendis existunt pares; sed cum animum, cum mores ipsorum inspicimus, observamus eos sæpe impios, vafros, astutos, nulla vel humana vel Divina jura curantes, modo suis satisfaciunt cupiditatibus, & pessimis moribus obsecundent. Plane alienus ab hisce pravis artibus erat Animus WEIDNERI. Certe, quod de Tito Vespasiano commemoratur, eum adeo beneficium ac gratiosum fuisse, ut *perdidisse diem* quereretur, si forte occasionem non habuisset cuiquam exhibere gratiam, id ipsum sane de Beato Nostro testari possumus, quod raro diem præterlabi possus sit, quem beneficiis non ornaret: erat enim verum indigentium asylum, nec moroso vultu, aut parca manu dabat, sed animo adeo benigno, ut doleret, si forte liberalius dare non posset. Præterea erat vere pius; Sæpe enim genibus flexis procumbentem, & ordentissimas præces fundentem, observavit intimæ admissionis amici: Non tamen simulato vultu ac gestibus pietatis ostentationem affectabat, nec obscura caperata fronte reprehendebat, si quid forte joci gratia liberius diceretur; ne videretur inurbanus, aut societati austera gravitate esset molestus. Potius clam monebat, aut in ipso sacro suggestu ita sermonem attemperare valebat, ut facile, qui peccaverat, intelligeret, se ipsum ferire. Candor animi & morum in ipso summus,

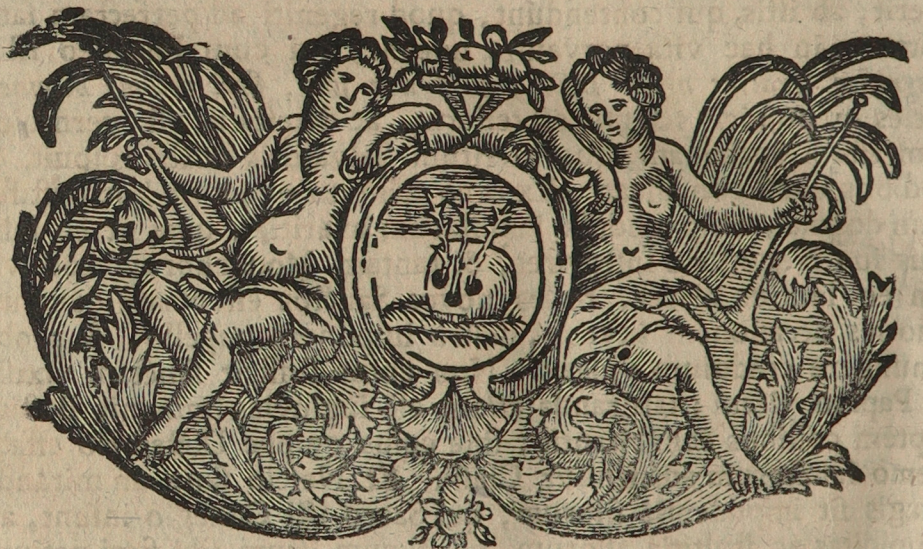
summus, ita ut non aliud ore proferret, aliud premeret in pectore. Amicos namque intime amabat, inimicis aliam mentem apprecabatur, & tam facile ignoscebat, ut & sponte obviam iret humanitate, studiis, ac beneficiis, & propterea sibi vix persuadebat, quemquam esse sibi inimicum. Hinc pridie ante mortem, rogatus ab amico, an inimicis & obrectatoribus serio ignosceret? Heroico & plane Christiano animo respondit, *sibi neminem esse infensum, nec se cuiquam succensere*. Ex amicis neminem tantopere coluit, quam Per-Illustrem Dn. KLEINIUM, Virum vere Magnum, & nostro elogio superiorem, cui etiam animam agenti fidus adstitit, & ex hujus obitu majus vitæ contraxit tædium. Hinc Fata non diu sejunctos voluere, qui animis erant conjunctissimi: nam eo ipso die, quo exequiæ parabantur, Viro Illustri, funesto morbo correptus Noster, post paucorum dierum decubitum, exuta mortalitate, eum secutus est, exitu adeo blando, ut somnum obrepisse, sub initium sibi persuaderent adstantes.

Talis fuit Noster WEIDNERUS; exemplum Eruditionis, Pietatis, Candoris, & Amoris incomparabile, quod præsens ætas sibi ereptum merito dolet, ventura mirabitur. Non equidem Heroem hic nobis fingimus, nullis imbecillitatibus obnoxium; fuit enim homo, & propterea habuit, quæ ipse in se desideraret; Verum hæ ipsæ, si cum virtutibus Demortui comparentur, nil sunt, nisi levissimi nævi in pulcherrimo vultu, quem non dehonestant, sed sæpe gratiorem reddunt. Quam alieno enim animo fuerit, ab istis, qui contendunt, quod regeniti ad perfectam sanctitatem in hac vita pervenire queant; qui cum Phariseo isto, *magnifice Gratias agunt DEO, quod non sint, sicut reliqui homines*, tones in publicis scriptis est testatus, ac detestatus est, perniciosum istam doctrinam, quæ Meritum Salvatoris nostri respuit, & pedibus quasi conculcat. Ex orco primum evocavit hoc pestiferum dogma, nugivendula Papistarum avaritia, quæ, ut eo felicius suo Nepotismo inserviret, & tantam Monachorum colluviem eo lautius aleret, toties novos Sanctos efformare conatur, quoties occasionem invenit, deliro imponere popello, & probe emungere credulum vulgus. Non enim sufficit sanctam vixisse in Papatu vitam; saturanda etiam est ingluvies immanis Bestiæ, septem collibus inhabitantis; sine cujus quippe Dictatorio effatu nemo sanctorum adscribitur Classi. Et Nescio sane, an miranda magis sit impudentia illorum, qui Sacro isti Collegio insunt, an stupiditas ac stultitia illorum, qui fucum istum sibi fieri patiuntur. Agnovit plenius fragilitatem humanam WEIDNERUS noster, & quod etiam justissimus inter mortales, non immunis sit à frequentibus delictis. Itaque talem sanctitatem non affectavit, sed ad Sacram, quam Misericordia Divina miseris mortalibus concessit, Anchoram, refugium sumens, tribus diebus ante
D obitum

obitum suum , sincerum peccatorum suorum confessorum egit,
eorumque remissionem, suamque salutem, unice quaesivit in Merito
Nostri Salvatoris.

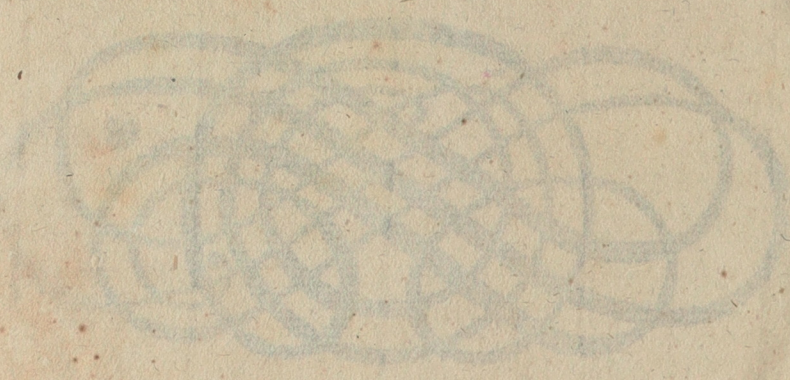
Vixit ergo Vitam vere Christianam WEIDNERUS, & ut Chri-
stianum decet, mortuus est; Qui ut erat amantissimus erga omnes,
sic, si quis superest piis manibus sensus, aut recordatio, si aliqua
relictorum cura, amoris istum affectum, quem unice, cum
Spes & Fides cessant, superfuturum, Divus Apostolus asserit, ab-
unde nunc explebit, & puras elevabit ad DEUM manus, ac reli-
ctam Familiam, & Rempubicam nostram, cum Civilem, tum
Literariam, Benedictioni Divinae commendabit, ut omnia
ipsis ex voto eveniant, & floreat in
æternum.

P. P. SUB SIGILLO RECTORALI,
d. XXIX. Octobr. An. MDCCXXXII

[Faint, illegible text, likely bleed-through from the reverse side of the page]

res in suggestu sacro; & ostendere; quantum valeat in
s, nec difficile sibi esse, Auditoribus instillare Theologi-
am, Cum enim miram possideret facundiam, eamque arte
ex summa oris ac morum suavitate conditam, quælibet,
atus erat, tanta dicendi vi & efficacia proferebat, ut non
res, sed & corda feriret, & quicquid vellet, facile persua-
ptus ergo omnibus, & undique expetitus, imo An. c1700cxix.
itatus, ut Pastorum Bockholensem ac Ruffovianum am-
audiendum ac videndum auditoribus præberet, obtem-
idem, sed voti sui compos factus non est; Numine Summo,
tus probavit, renuente, quod eum majoribus, ac gravio-
ibus exantlandis destinaverat. Nam eodem anno, primum
acobeæ præsentatus; mox etiam Marianæ, ad Diaconatum
hunc ultimum communibus suffragiis obtinuit, Mense Ju-
ctus, ac Sacro Ordini adscriptus. Ex quo tempore tanto-
ueta sua dicendi suavitate, ac morum gratia, hanc spartam
ut ab omnibus magni æstimeretur WEIDNERUS: Impri-
oncionibus catecheticis, quas singulari humanitate, alacri-
fincitate instituebat, tam innumerabilem auditorum nu-
Mariana Ecclesia vix sufficeret multitudini, cer-
edes non omnibus subministrare valeret: qui
applausus non parum auctus est, postquam Biblio-
roduxit, ut & auditorium ad maiorem excita-
& Sacer Codex magis familiaris redderetur omni-
amvis autem tanta assiduitate sacris hisce curis
amen istæ WEIDNERUM nostrum ita occupa-
academica studia negligere cogeretur; testantur
is Auditores, frequentes tunc temporis Collegiis,
m Theologicis, interfuerunt; testantur id Dispu-
hubitæ; testatur denique Dignitas Doctoralis,
lum præconio contulit Facultas Theologica Ao.
quadriennium, post examina rite peracta, ipsi de-
e Reverendus GRUNEBERGIUS in Program-
ur. Quibus indefessis laboribus etiam hanc sibi
icum conciliavit gratiam, ut per Senatusconsul-
philosophicam ipsi decernerent, quamprimum va-
ret; & ut huic decreto sua constaret autoritas,
otum est Diariis. Non autem in Patria tantum-
etiam apud externos famam sibi peperit WEID-
Wismarienses, postquam per aliquot Viros Am-
atos, eum audierant, pellicere ipsum ad se annisi
Gothoburgenses Pastorum Ecclesiæ Germani-
quod munus, cum æque, ac antea Wismariense,
ac amore impulsus, modeste declinaret, post-
umme Rever. Ampliss. Doctiss. NIEHENCKIUM,
tiam adhuc dum illud curat, magno virtutum ac
is tanto omnium applausu Diaconi officio vaca-
Anno c1700ccxv. unanimi Auditorum consensu,
electus

